

КО ЈЕ КО

Јана Алексић (1984, Крагујевац), дипломирала на Филолошком факултету у Београду, на Групи за српску књижевност и језик са општом књижевношћу, где је тренутно на докторским студијама из књижевности. Пише поезију и књижевну критику, коју је до сада објавила у књижевној периодици и зборницима. Објавила студију *Ойседнујџа прича: њоеџика романа Горана Пејровића* (2013). Ради као истраживач приправник на Институту за књижевност и уметност у Београду.

Драјан Бабић (1987, Карловац), основне и мастер студије завршио на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Пише кратке приче и књижевну критику. Живи у Сомбору.

Нађа Бобичић (Подгорица), дипломирала је и одбрала мастер на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду, гдје сада похађа докторске студије књижевности. Објављивала је књижевну критику у оквиру регионалних пројеката *Criticize this!* и *Алптернајтивна књижевна шумачења*, у часописима „Quorum“, „Књиженство“ и „Бетон“, као и на порталу *Booksa.hr*. Добитница је награде за најбољу младу књижевну критичарку у оквиру пројекта *Criticize this!*

Алан Борн (*Alain Borne*; 1915, Сен-Пон –1962, Лапалу, Француска), француски песник рефлексивног лиризма. Сапутник Сегерса, Шара и Елијара, члан покрета отпора, покретач песничких колекција, уредник, издавач... Радио је као адвокат у Монтелимару и ретко објављивао у престоници, што је имало за последицу скрајнуту позицију на књижевној сцени још за живота, као и поступни заборав по смрти. У савременој рецепцији и ревалоризацији књижевне баштине све више пак заузима једно од средишњих места поратне француске поезије. Погинуо у саобраћајној несрећи.

Драјана Бошковић (1980, Нови Сад), дипломирала је на Одсеку за српску књижевност и језик Филозофског факултета у Новом Саду. Објавила је збирку прича *Фауноменологија* (2008), од којих су неке преведене на пољски и енглески. Објављује критичке есеје, студије, кратке приче и цртице у периодици. Живи и ради у Новом Саду.

Зоран М. Бундало (1947, Сарајево), дипломирао је на Архитектонском факултету у Београду. Песник и градитељ. У замашном градитељском опусу најзначајнија дела су му: Храм Светог арханђела Михаила у Јабучју код Лајковца (1989-2007), Стамбена групација Радованчевић (2004-2008) у Београду и Централно спомен обиљежје у Источној Илици које је у градњи. Објавио је, у периодици, преводе из песничких дела В. Х. Одне и Луиса Мекниса. Песничке књиге: *Лив* (1974), за коју је добио награду „Бранко Радичевић“, *Последњи силазак* (1983), *На сјавама свејла и шаме* (1995), *Са вршка усана* (2000), *Тракшиј о сенци* (2000) и *Свеојшћа земља* (2007). Живи и ради у Земуњу.

Јасмина Врбавац (1965, Београд), дипломирала је на Филолошком факултету у Београду, магистрирала на ФДУ. У Телевизији Београд ради од 1987. године, испрва као хонорарни сарадник, данас као уредник у Редакцији за културу под чијим окриљем је остварила велики број емисија и прилога о савременој књижевности као аутор, водитељ, критичар... Објављивала у бројним домаћим књижевним часописима књижевну критику и прозу. Објавила књиге *Жрђивовање краља – Миш* у *грамата Љубомира Симовића* (2005) и књиге књижевних критика *Три и њо* (2007) и *Иденитијетш у њроцеју* (2012). Живи у Београду.

Никола Вујчић (1956, Велика Градуса, Хрватска), основну школу завршио је у Великој и Малој Градуси, гимназију у Петрињи. Дипломирао је на Филолошком факултету у Београду, група за југословенске књижевности и српскохрватски језик. Објавио је књиге песама: *Тајансјвени сјрелац*

(1980), *Нови ѓрилози за ауѓобиоѓрафију* (1983), *Дисање* (1988), *Чисѓилиѓиѓе* (1994), *Каѓ сам био мали* (1995), *Преѓознавање* (2002), *Звук ѓиѓиѓе* (2008), *Нови ѓрилози за ауѓобиоѓрафију*, друго, допуњено издање (2008), *Расуѓи звук* (2009), *До-кле ѓоѓлед доѓире* (2010). Приредио је за штампу необјављени роман Меше Селимовића *Круѓ* (1983) и *Анѓолоѓију народне књижевносѓи за де-цу* (1997), друго и треће издање под насловом *Срѓска народна књижевносѓ за децу* (2006, 2008). Преводи са руског. Добитник је награда: „Браћа Миѓић“, Змајеѓе награде Матице српске, Дисове награде, „Мирослав Антић“, „Ђура Јакѓић“ и „Бранко Миљковић“. У издању Матице српске, у библиотеѓи Змајеѓа награда, објављен је збор-ник радова посвећен његовој поезији под насловом *Поезија Николе Вуѓића* (2008). Објављене су му књиѓе изабраних песама на румунском, пољском и македонском језику. Члан је Српског књижевног друштва и Српског Р.Е.Н. центра. Ра-ди као уредник у „Службеном гласнику“. Живи у Београду.

Лидија Дејѓис (*Lidia Davis*, 1947, Нортхемптон, Масачусетс), америчка списатељица и преводилац са француског. Тренутно предаје креативно писање на Универзитету Албанија (SUNNY). Између осталих, објавила је књиѓе: *The Thirteenth Woman and Other Stories* (1976), *Sketches for a Life of Wassily* (1981), *Story and Other Stories* (1983), *Break It Down* (1986), *The End of the Story* (1995), *Almost No Memory* (1997), *Samuel Johnson is Indignant* (2002), *Varieties of Disturbance* (2007), *The Cows* (2011).

Марѓин Ејѓис (*Martin Amis*; 1949, Кардиф, Велика Британија), син је славног енглеског књи-жевника Кингслија Ејѓиса. Дипломирао је енгле-ски језик и књижевност на Оксфордском универ-зитету. Неколико година је радио као новинар. Његов први роман *Рејчелини заѓиси*, овенчан је 1974. наградом „Сомерсет Мом“ (ту награду је својеѓремено добио и његов отаѓ). Прославио се романима *Вреѓенска сѓирела*, *Лондонска ѓоља*, *Ноћни воз*, а пише и приче. Живи у Лондону и Уругвају с другом супругом Изабел Фонсека.

Бранислав Живановић (1984, Нови Сад), ди-пломирао је на Одсеку за компаративну књиже-вност Филозофског факултета у Новом Саду. Пише поезију и књижевну критику. Објавио је књиѓу поезије *Поѓледало* (2010), за коју је добио „Бран-

кову награду“ и *Црно свеѓло* (2012). Живи у Но-вом Саду.

Злаѓко Јелисаѓаѓ (1971, Кикинда) завршио је Филозофски факултет у Новом Саду. Објавио више стручних радова из филозофије у перио-дици. Реѓензије објављивао у дневном листу „Данас“ као и у зређанинским недељницима „Зређанин“ и „Зређанинске новине“. Аутор је више текстова социјално-политичке тематике који су објављивани у наведеним недељницима, као и у београдском недељнику „Време“ и листу „Данас“. Живи у Зређанину и ради као професор филозофије у средњој техниѓкој школи у Зређа-нину као и у гимназији у Српској Црњи.

Хосе Марија Молина Кабаљеро (*José María Molina Caballero*; 1961, Руте, Шпанија), пише крат-ке приче и песме и оснивач је и директор изда-вачке куће и књижевног часописа „Anfora Nova“, чији је најновији двоброј 93-94 у целости посве-ћен савременој српској поезији. Сарађује с ни-зом домаћих и страних новина и часописа и за-ступљен је у бројним антологијама као песник и прозаиста. Преведен је на више језика и од 1991. године члан је Краљевске академије Кордобе. Добитник је значајних награда и признања, а 2010. добио је посебно одликовање управо због посла који обавља на челу „Anfore Nove“.

Наѓаша Камѓмарк (1974, Фоча), магистри-рала је и докторирала на Одсеку за англистику на Филозофском факултету у Новом Саду, где ради као асистент за ужу научну област Енглеска и америчка књижевност. Објавила је студију о савременој аустралијској прози под насловом *Три лица аустралијске ѓрозе* (2004) и заједно са Мајклом Вајлдингом приредила антологију са-времене аустралијске прозе *Приче из безвреме-не земље* (2012). Живи у Новом Саду.

Марија Кнежевић (Београд, 1963), дипломи-рала на Филолошком факултету у Београду, ма-гистрирала и докторирала компаративну књи-жевност и предавала на Michigan State University, САД. Објавила је следеће књиѓе: поезија – *Еле-ѓијски савеѓи Јулији* (1994), *Сѓивари за личну уѓо-ѓребу* (1994), *Доба Саломе* (1996), *Моје друѓо ѓи* (2001), *Querida* (2001), *Двадесетѓ ѓесама о ѓубави и једна ѓубавна* (2003), *In tactum* (2005), *Уличарке* (2007) и *Шен* (2011); роман *Екаѓѓерини* (2005), при-

че – *Храна за ѿсе* (1989) и *Fabula rasa* (2008); есеји – *Књиѿа о негодсијању* (2003) и *Књиѿа уишасака* (2008). Живи у Београду.

Каѿарина Ковчин (1990, Нови Сад), студент завршне године на Одсеку за компаративну књижевност са теоријом књижевности, Филозофског факултета у Новом Саду. Добитница је више награда за прозу међународних фестивала као што су: „Јанош Сивери“, „Трифун Димић“ и „Павле Поповић“. Осим кратких прича, пише есеје, књижевне приказе и преводи са енглеског. Бави се фотографијом и филмом.

Борис Лазић (1967, Париз, Француска), пише поезију, прозу, есеје и критику, преводи са француског, енглеског као и на француски. Књиге песама – *Посрнуће* (1994), *Океанија* (1997), *Зайис о бескрају* (1999), *Псалми иноверној* (2002), *Песме лушања и сеије* (2008), *Орфеј на лимесу* (2012) и *Сонетѿи тишине* (2013); књиге путописне прозе и есеја – *Белешке о Аркадији* (2000), *Турски диван* (2005), *Врѿи зашоченика – уѿоредне сѿудује из деветѿе уметњосѿи* (2010); романи – *Губилишѿе* (2007), *Панк умире* (2013). Приредио и превео на француски антологију савремене српске поезије *Anthologie de la poésjie serbe contemporaine* (2011). Уредник академског сајта-лексикона *serbica.fr*.

Горан Лазичић (1983, Нови Сад), дипломирао је на Филолошком факултету у Београду, на Групи за српску књижевност и језик са општом књижевношћу. Књижевну критику објављује у периодици и дневним листовима „Данас“ и „Блиц“. Члан је редакције зрењанинског часописа „Улазница“. Живи у Бечу.

Александар Б. Лаковић (1955, Пећ), на Медицинском факултету у Приштини дипломирао 1980. године, а специјализацију из интерне медицине 1988. године у Београду. Од 1980. живи и ради у Крагујевцу. Пише поезију, књижевну критику и есеје. Члан редакције часописа „Кораци“ од 2001. Објавио је књиге песама: *Ноћи* (1992), *Заседа* (1994), *Повраћак у Хиландар* (1996), *Дрво слетѿо ѿаврана* (1997), *Док нам кров ѿрокишњава* (1999), *Ко да нам враѿи лица усѿуѿи изѿубљена* (изабране песме, 2004) и *Нећеш у ѿесму* (2011); књиге есеја: *Од ѿошѿема до средника: Митѿолошки свеѿѿи Словена у срѿској књижевносѿи* (2000), *Токови ван ѿокова: Аушѿенѿични ѿеснички ѿо-*

сѿуѿици у савременој срѿској ѿоезији (2004), *Јези-коѿворци: Гонѿоризам у срѿској ѿоезији* (2006), *Дневник речи: Прикази и есеји ѿесничке срѿске ѿродукије 2006\07* (2008), *Дневник ѿасова: есеји и ѿрикази срѿске ѿесничке ѿродукије 2008-2009* (2011), *Ђорђе Марковић Когер: језик и митѿ* (2013); књига путописа *Хиландарски ѿушѿокази* (2002).

Хозе Ламбер (*José Lambert*), професор компаративне књижевности и студија превођења, један од оснивача ЦЕТРА – Центра за студије превођења на Левенском универзитету у Белгији, чији је данас почасни председник. Такође је један од уредника међународног часописа за студије превођења „Таргет“. Приредио је бројне књиге, између осталих: *Literature and Translation: New Perspectives in Literary Studies* (1978), *Translation in the Development of Literatures – Les Traductions dans le développement des Littératures* (1993), *Translation and Modernization* (1995), *Translation Studies in Hungary* (1996), *Crosscultural and Linguistic Perspectives on European Open and Distance Learning* (1998), *Under Construction. Links for the Site of Literary Theory* (2000), *The Future of Cultural Studies* (2000). Био је гостујући професор на универзитетима широм света, попут Универзитета Пен, Њујоршког универзитета, Универзитета Алберте, Амстердамског универзитета, Сорбоне и др.

Врсан Лешѿарић (1977, Триполи, Либија), пише приче, прозу за децу и једностраничнке – драмолете на граници између приче и сценског текста. Објављује у књижевној периодици, а заступљен је и у две-три збирке кратких форми. Ради у привреди као преводилац за арапски језик. Његова прича „Ружа на ветрометини“ добила је похвалу жирија на шабачком конкурс у „Лазаревих“ за 2013. годину. Живи у Земуњу.

Срѿко Лешѿарић (1949, Врело код Уба), ради од 1977. као пословни преводилац за арапски језик. У балканским и још многим заосталим земљама то подразумева писмено превођење разноврсне пословне документације са страног језика и на страни језик: техничке документације свих могућих струка, комерцијалне, правно-финансијске, дипломатске, као и усмено (консекутивно) превођење у оба смера, често по десет, кадшто и петнаест сати у једном дану, на стручним презентацијама и састанцима где се преговара са страним партнерима, на потоњим

конференцијама за новинаре итд. У слободном времену бави се књижевним превођењем, традуктиком и традуктологијом и арапском дијалектологијом. Превео је с арапског преко 25 збирки кратке прозе и романа и пет збирки аутентичних арапских народних прича. Преглед преведених књига и других радова може се видети на веб сајту <http://www.srpkolectaric.com/>. За најновији превод романа египатског нобеловца Нагиба Махфуза *Деца наше улице* („Службени гласник“, 2013) добио је награду „Милош Н. Ђурић“ за прозу за ову годину.

Рајко Лукач (1952, Међеђа код Босанске Дубице), после прве године на Филозофском факултету у Задру, студије наставио на Филолошком факултету у Београду, где је дипломирао на Групи за српскохрватски језик и југословенске књижевности. Објављена дела: књиге поезије – *Плавуша и џуџић* (1977), *Сирално сјейенишће* (1982), *Књића њаљеница* (1986), *Одливци и силуџице* (1987), *Који куну дане и ноћи* (1990), *Ухулаже* (1994), *Јајица за ћивош* (1994), *Реликвијар* (1994), *Бишћане ѓред лајош* (1995), *Јона из фиоке* (1997), *Плес двојника* (2004), *Трјеза* (2008) и *Зайиси из ѓодземној ѓролаза* (2010); поезија за децу – *Мајча ѓређа* (2008) и *Хвалисавко у којичакама од седам миља* (2009); романи – *Чийкарска школа* (1988), *Љејине саншце* (1995), *Божији ѓодници* (1998), *Архивске тробнице* (2002), *Хроничар* (2005), *Ухваши вјејар* (2012); књиге прича – *Мојин краљ* (1996), *Шејшалишће хромих* (2001), *Самрјини зајрљај* (2006) и *Најјори надимак на свејешу* (2011).

Ивана Максић (1984, Крагујевац), дипломирала је и завршила мастер студије из енглеске књижевности и језика на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавила збирке поезије *О шело швори ме* (2011) и *Изван комуникације* (2013). Преводи са енглеског језика. Пише поезију и кратке приче. Живи у Крагујевцу.

Луис Мекнис (*Luis MacNeice*; 1907, Белфаст, Ирска – 1963, Атина, Грчка), енглески песник чији стваралачки опус настаје у најтурбулентнијем периоду двадесетог века. После студија класичне филологије и филозофије на Мертон колеџу у Оксфорду, прихвата место професора класичних језика и књижевности на Универзитету у Бирмингему, одакле, после шест година, одлази да предаје

грчки језик на Бретфорд колеџу Универзитета у Лондону. Рат га затиче као предавача на универзитету Корнел, у Америци. По повратку у Енглеску почиње да ради на BBC, где проводи наредних двадесет година као продуцент радио-драма. У том периоду службује у Јужној Африци, Индији и Грчкој у којој је био и управник Британског института у Атини. Неправедно дуго занемариван у Енглеској и готово маргинална фигура у Ирској, Мекнис данас представља једну од песничких величина 20. века и кључну фигуру у развоју модерне ирске књижевности на енглеском језику.

Јелена Милинковић (Београд, 1981), дипломирала је и одбранила мастер рад на Филолошком факултету у Београду на групи Српска књижевност и језик са општом књижевношћу, где је тренутно на докторским студијама. Бави се проучавањем књижевности коју су писале жене. Чланица је научног пројекта *Књиженство* – теорија и историја женске књижевности на српском језику до 1915. године. Објављује текстове у књижевној и научној периодици.

Немања Мијровић (1960, Париз, Француска), објавио је следеће књиге прозе: *Сан рајна* (1981), *Расе* (1983), *Узнакурубе* (1987), *Душе и сјивари* (1988), *Приче за очи* (1990), *Град ѓоред свејша* (1994), *Песма из мора* (1995), *Изабране ѓриче* (1999), *Врашћа на дну* (2000), *Сценарио за сан* (2003), *Нерасвејљени Свејшозаров несшанак* (2004), *Предања са Месеца* (2005), *Друј Пејшар Пан* (2006), *Тамна сјрана Сунца* (2006), *Бајке с Венере* (2007), *Крај ѓлавих река* (2007), *Луда цара Тројлава* (2008), *Рим или мир* (2009), *Романса са Веверицом* (2010), *Шкриња краљице Теушце* (2012); књиге поезије: *Сшрах од свеја* (1996), *Цршам ѓо мраку* (2004), *Паре или живош* (2006), *Вода у ѓраку* (2008). Уредник је библиотеке „Светске свеске“ Београдске мануфактуре снова. Песме и приче су му увршћене у десетак прозних и песничких антологија. Приче су му преведене на неколико језика. Илустровао је књижевне листове, часописе и књиге. Живи у Београду као слободан уметник.

Силвија Монрос Сшојаковић (1949, Буенос Ајрес, Аргентина), основну школу, гимназију и филолошке студије завршила је у Београду. Свој књижевни рад започела је 1976. године као преводилац, а до данас се огледала у монографској и критичкој есејистици, поезији и у романеској,

путописној и епистоларној прози. Објавила је *Последње Корџасарове школице* (преписка са Кортасаром, 1991), *Оiledало љубави* (преписка Оље Ивањици и Леонида Шејке, 1994), *Град над његовима* (електронски одговор Милосрдном анђелу, 2000), *Оршејина Клейсигра* (огледи о философији Хосеа Ортеге и Гасета, 2001), *Насџавиће се...* (роман, 2002), *Ми, Салвадор Дали* (монографија, 2004), *Моја Арџенџина* (путопис, 2005), *Све у свему* – збирка *Ћуџињи* (поезија, 2006). Захваљујући истоветном познавању српског и шпанског језика, превела је у оба правца преко сто библиографских јединица, а није занемарљив ни њен пионирски допринос превођењу каталонске књижевности (Кортасар, Маријас, Р. Монтеро, Андрић, Симовић, Ковачевић и др). Живи у Београду.

Абгусејар Насир (1947, Баград, Ирак – 2013, Хамилтон, Канада) био је пуних четврт столећа најистакнутија фигура ирачке књижевне сцене, како због ефектних тема којих су пуне његове кратке приче и жустрине с којом је давао тон расправама у интелектуалним круговима Багдада тако и због дрског отпора баасистичкој страховлади. Имао је двадесет шест година када је због једне приче осуђен без суда и права призива да би у помрчини бетонске ћелије провео десет месеци. Спасла га је тада већ бивша супруга, новинарка Бусејна ел Насири, која је покренула акцију преко светског Р.Е.Н-а и, после интервенције генералног секретара УН код тадашњег председника Ирака, млади писац је напокон ослобођен. До 1999, пре него што ће покушати и успети да пребегне у Јордан, имао је педесет објављених књига, поглавито збирки кратке прозе, од чега је готово половина била штампана у другим арапским престоницама. У избеглиштву, издржавајући се писањем колумни за арапске дневне листове, објавио је још близу тридесет наслова, од тога пет збирки есеја и шест романа. Важнија дела: *Закаснела жеља* (1968), *Крајшак живојојис Шерифа Нагира* (1975), *Молим ље не кради ружу* (1978), *Љубав вајтреним хицима* (1985), *Жена у јошџи* (1990), *Осџајшак ноћи – 71 сасвим крајшак љрича* (1996), *Пошџо љрође воз* (2000), *Мајарац на бреју* (роман, 2004), *Пушјујући љријоведач* (2006), *Сеоба у јучерашњицу* (2008), *Кућна бића* (2008)... Већа збирка Насирових кратких проза преведена је на српски (*Најсређнији човек на свејш*у, „Геопоетика“, Београд, 2004).

Дајана ди Прима (*Diane di Prima*; 1934, Њу-јорк), америчка је песникиња. Рођена је у породици друге генерације италијанских емиграната. Њен прадеда по мајчиној линији био је активан анархиста, пријатељ и саборац Еме Голдман и Карла Треске. Поезију је почела да пише са 19 година, након што је напустила колеџ. Током 50-их и 60-их година двадесетог века, укључује се у битнички покрет. Године 1961. бива хапшена због објављених песама у *Мегведу који љлуџа* (*The Floating Bear*), часопису за бит поезију који је уређивала заједно са Америјем Бараком. Једна је од ретких жена која је припадала бит кружоку. Њена искуства током тих година, као и период проведен у комуни Тимотија Лирија, описала је у књизи *Мемоари једној биџника* (*Memoirs of a Beatnik*, 1969). Њена поезија често говори о борби појединца и система, друштвеним и политичким немирима током 60-их и 70-их али и типично женском искуству, самосталности, еманципацији, абортусу и другим темама, па је у томе блиска исповедној линији америчке поезије. Ди Прима има неколико песничких дела у настанку (*in progress*), а једно од њих су управо *Революционарна љисма* (*Revolutionary Letters*) објављена 1965. године.

Викџор Рагун Теон (1965, Скопље, Македонија), магистрирао је економију, а докторирао менаџмент. Ради као професор на Универзитету Метрополитан у Београду. Члан је *Удружења научних и сџручних љреводилаца Војводине, Срџској филозофској форуму*. Објавио осам књига превода и два уџбеника. Поред своје професионалне преокупације, бави се поезијом, превођењем, истраживањем мистицизма, философије хуманизма, будућности, симбола и древних знања. Објавио је следеће књиге: *Јаје једнороја* (поезија, 2008), *Конкурџија на нишану: љџеоријски и љрактџични асџекџи и сџтраживања конкурџије* (монографија, 2008), *Свејшло у човеку* (мистично-философска књига, 2010) и *Чудо феникса* (поезија, 2013). Преводи са енглеског језика књиге из области економије, менаџмента, мистицизма и философије. Живи у Новом Саду.

Бојан Самсон (1978, Осиејек), дипломирао је српску књижевност и језик на Филозофском факултету у Новом Саду. Од 2004. био је покретач поетско-перформативних група *Фанџазука*, *Фанџазука Нова* и *Фанџазука 3*. Објавио збирку пое-

зије *Super-blues* (2007). Вишегодишњи ангажман у Центру за нову књижевност *Неолиџ* заокружио је објављивањем Зборника нове новосадске поезије *Нешиџо је у иџи* (2008). Објављивао је прозу и поезију у више часописа. Повремено пише текстове за рок бендове. Живи у Новом Саду.

Жарка Свирчев (1983, Сента), завршила је мастер студије на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду, а тренутно је на докторским студијама на Филолошком факултету у Београду. Објављена студија *Ах, џај и денџиџеџи! Деконструкција родних сџереџиџа у сџиваралашџиву Дубравке Угрешиџ* (2010). Живи у Бечеју.

Добривоје Сџанојевиџ (1958, Липе, Смедеревево), професор Факултета политичких наука у Београду, Катедра за новинарство и комунологију (предмети: Стилистика, Реторика, Реторика електронских медија, Јавни дискурс). Докторирао на Филолошком факултету у Београду 2000 (*Сџилски и реџорички џосџуџици у роману Златно руно Борислава Пекиџа*). Као професор српског језика предавао у Смедеревској гимназији 1982. Уредник Књижевне трибине Дома културе „Студентски град“ у Београду 1982-2000; уметнички директор Смедеревске песничке јесени 2000-03; књиге: *Форма или не о љубави* (1985), *Реџорика Златног руна* (2001), *Сџилисџиџика Златног руна* (2002), *Медији и начела дијалоџа* (2003), *Реџорика џоезије* (2004), *Збивање необичноџ доџаџаја* (2005), *Медијска ерисџиџика и јавни дискурс* (2010), *Реџорика и џолиџиџика* (са Радомиром Животиџем, 2013). Књиге поезије: *Сокраџи веџба несџајање* (2001), *Хорорскоџ њежностџи* (2003). Антологија српске поезије до Другог светског рата *Парнас искоса* (2006) и антологија савремене српске поезије *Поезија и џоследњи дани* (2009). Коаутор романа *Под сенкама баџбаба* (2006), са Борисом Ђурицом. Добитник награде за књижевну критику „Милан Богдановиџ“ (2012) и песничких награда: „Златна струна“, „Смедеревски Орфеј“. Награда смедеревске „Седмице“. Живи на Морави.

Дамјан Сџевкиџ (1984, Доњи Милановац), професор енглеског језика и књижевности, завршна година докторских студија књижевности на Филолошком факултету у Београду. Власник

Агенције за подучавање страних језика и превођење. Бави се књижевном критиком и ауторским радом. Објавио роман *Кварни влашџи џир* (2011).

Виолеџа Сџојменовиџ (1980, Пожаревац), дипломирала је на Катедри за општу књижевност са теоријом књижевности Филолошког факултета у Београду. Објављује огледе из историје књижевности, књижевну критику и преводе са енглеског језика у периодици. Ради као библиотекар. Живи у Бору.

Бошко Томашевиџ (1947, Бечеј), доктор књижевних наука, књижевни теоретичар, есејист, критичар, песник. Професор по позиву на универзитетима Фрајбург, Нанси, Хајделберг, Берлин. До сада је објавио око четрдесет књига, од чега тринаест књига из области књижевне теорије и науке о књижевности, један роман (*Заканели извешџај једноџ акаџемији*, 2000) и двадесетак песничких збирки. Члан је француског Друштва писаца, француског и аустријског Р.Е.Н.-а, Европске Академије наука и уметности. Живи у Инсбруку.

Крисџина Фиџиџовиџ (1974, Мокрин) дипломирала је на одсеку за италијански језик и књижевност Филолошког факултета у Београду. Ради као професор у школи страних језика. Књижевним превођењем бави се у слободном времену.

Милош Фолиџ (1984, Зајечар), од 2004. године ради и студира у Београду. Апсолвент је на Филолошком факултету Универзитета у Београду (светска књижевност). Ради као оперативни уредник у „Српском књижевном листу“ од 2010. године. Објавио је збирке прича *Сумрак човечансџива* (2011) и *Људи који не џлачу* (2013).

Иџор Цвијановиџ (1979, Тузла), завршио је основне и магистарске студије енглеског језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавио је преводе прозе Џона Барта, Ени Пру, Криса Абанија, Рејфа Ларсена, Џојс Керол Оутс, Дејвида Фостера Воласа и др. Добитник је Награде за превод године Друштва књижевника Војводине (2012). Ради као предавач енглеског језика на Пољопривредном факултету у Новом Саду.